

χείων τούτων ἄλλο τόσον ποικίλα εἶναι καὶ τὰ εἶδη τῆς ποιήσεως.

Καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀρκετὰ δύσκολον νὰ εὑρεθῇ μία τάξις κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἰδύνατο νὰ ἐμφανισθοῦν ἡ μία μετὰ ἡ παρὰ τὴν ἄλλην αἰμορραϊαὶ αὐτὰ τῆς ποιήσεως.

Δύναται ὅμως κανεὶς νὰ βοηθηθῇ μὲ τὸ νὰ ἀναζητῇ ἔργα ὑποδειγματικά εἰς τὰ ὁποῖα ἐπικρατεῖ κάθε ἓν ἀπὸ τὰ ἀ ν ω τ έ ρ ω

εἶδη τῆς ποιήσεως καὶ συμφώνως πρὸς αὐτὰ νὰ κατατάσῃ τὰ διάφορα ἔργα τὰ ὁποῖα κίονον πρὸς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην πλευράν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον φθάνει κανεὶς εἰς ὀραίας ἀντιλήψεις τόσον περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς ποιήσεως ὅσον καὶ περὶ τοῦ χαρακτήρου τῶν Ἑθνῶν καὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ τῶν γούστου ἐν μιᾷ δεδομένῃ ἐποχῇ.

Γ Κ Α Ι Τ Ε

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΑΛΥΣΙΣ

ΤΟΥ ΕRMIN COBB

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Σκέπτομαι, ὅτι εἶναι τοῦτο: Τὸ τραγικώτερον ποῦ δύναται νὰ συμβῇ εἰς ἓνα ἄνθρωπον ἐδῶ εἰς τὴν χώραν μὰς εἶναι νὰ ἔχῃ καὶ μίαν μόνον σταγόνα αἵματος μαύρου εἰς τὰς ἀρτηρίας του, ἀφοῦ ἡ σταγὼν αὕτη ὅσον ἀσήμαντος καὶ ἂν εἶναι κατὰ τοὺς νόμους τῆς χώρας μου καθιστᾷ τὸν ἀτυχή ποῦ τὸν φέρῃ μαυρὸν, ἀκόμη καὶ ὅταν οὗτος εἶναι μορφομένος, ἀκόμη καὶ ὅταν εἶναι μεγαλοφυΐα. "Ἐτσι ὅπως ἔχουν παρ' ἡμῖν τὰ πράγματα, εἰς τὴν μεγάλην χώραν μὰς δὲν ὑπάρχει τόπος ὑπὸ τὸν ἥλιον δι' ἓνα τοιοῦτον ἄνθρωπον. Ἡ ζωὴ πρέπει νὰ εἶναι μία κόλασις δι' αὐτόν.

Γιὰ φαντάσου. Διέρχεται τὴν ζωὴν μισῶν τὴν φυλὴν εἰς τὴν ὁποίαν διὰ τῆς βίας κατατάσσεται, ἐνῶ τοῦ ἀρνοῦνται τὴν ἰσότητα μὲ τοὺς λευκοὺς μὲ τοὺς ὁποίους ὅμως εἶναι ἐξ ἴσου πολιτισμένος. Καλὰ, ἡξεύρω, τί θέλεις νὰ εἴπῃς, οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰ ζητήματα αὐτὰ εἶναι ὀλίγον συγκαταβατικοί—ἡ προσποιῶνται τουλάχιστον ὅτι κáμνουν, κατὰ βάθος ὅμως δὲν ὑπάρχει οὔτε σκιά ἰσότητος.

Προσπάθησε νὰ μὲ ἐννόησῃς καλά. Δὲν συναστρέφομαι μὲ τοὺς μαύρους καὶ μὲ ἐκεῖνους ποῦ ἔχουν ἔστω καὶ σταγόνα αἵματος μαύρου ἐντός των, καὶ διότι κατάγομαι ἀπὸ τὸν Νότον καὶ ἔχω ὅλας τὰς προλήψεις τῶν νοτίων, ἀλλὰ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν δὲν δύνα-

μαι νὰ μὴ ἀναγνωρίσω τὸ ἀπάνθρωπον αὐτῆς τῆς διαγωγῆς μὰς.

Τὸ τραγικώτερον δὲ εἶναι ὅτι οὔτε σὺ, οὔτε ἐγώ, οὔτε ἄλλος τις εἶναι εἰς θέσιν νὰ μεταβάλλῃ τίποτε εἰς αὐτό.

Πρέπει νὰ διατηρῶμεν τὰς οἰκογενεῖας μὰς πάντοτε καθαρὰς, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι πολλὰ καὶ νὰ δημιουργῶμεν καὶ θύματα φυλετικά. Ρίξε μία σταγόνα μελάνης μέσα εἰς ἓνα δοχεῖον μὲ καθαρὸν νερὸν καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι τὸ νερὸν θὰ χρωμαισθῇ. Αὐτὸ εἶναι ἓνας νόμος τῆς Χημείας· ἰσχύει δὲ καὶ διὰ τὴν Βιολογίαν. "Ἐτσι εἶναι σήμερον καὶ ἔτσι θὰ παραμείνῃ αἰωνίως. Δύναται τις νὰ συζλοφορῇ ἐπὶ ἔτη ὀλόκληρα ὡς Καναάσιος καὶ νὰ ἔχῃ εἰς τὸ αἷμα του τὸ τριακοστὸν ἢ μόνον τὸ ἑξηκοστὸν μέρος αἵμα μαύρου καὶ ὅμως θὰ ἐπιζῆματα ἐπὶ τὴν κεφαλὴν του ἢ κατὰρα ὡς ἄλλη σπάθη τοῦ Δαμοκλέους, πάντοτε θὰ ἔχῃ τὸν φόβον μήπως ἀνακαλυφθῇ, πράγμα ποῦ ἀργὰ ἢ γρήγορα εἶναι δυνατόν νὰ συμβῇ.—Συμφωνῶ ἀτήντησεν, ὁ Blackburn, ὅτι αἱ παρατηρήσεις σου εἶναι ἀκριβεῖς. Ἀλλὰ τί σὲ φέρει ἀπόψε εἰς τὸ θέμα αὐτό;

—"ὦ! δὲν γνωρίζω, ἀτήντησεν ὁ Νοτιοαμερικανὸς, ἴσως νὰ μὲ ἔκαμε τὸ σεληνόφως μεγαλοχολικόν.

Ἐσκεπτόμην κάτι πολὺ λυπηρὰς ἱστορίας

τοῦ ἤκουσα κάτω εἰς τὸν Νότον».

Ἐλυώθησεν καὶ σκεπτικῶς ἐτίναξε τὴν στάχτην τοῦ σιγῶντος του. Μετὰ μακρὰν σιωπὴν ἐξηκολούθησε:

— Blackburn, αὐτὸς ὁ γείτων σου, αὐτὸς ὁ κ. Brissot μὲ ἐνδιαφέρει πάρα πολὺν περισσό-
τερον ἀπὸ ὅτι δύναμαι νὰ εἶπω.

— Αὐτὸ ἐννοῶ κατόπιν τῶν πολλῶν ἐρωτή-
σεων τοῦ μου ἔκαμες δι' αὐτόν:

Ἄλλὰ δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ σοῦ εἶπω τί-
ποτε τὸ σημαντικὸν δι' αὐτόν.

Ὁ Brissot εἶναι δι' ἡμᾶς ἐν βιβλίον σφρα-
γισμένον μὲ ἑπτὰ σφραγίδας.

— Ναί, εἶπεν ὁ δικαστής, φαίνεται νὰ εἶναι
ὀλίγον μυστηριώδης. Μαζὺ του ὠμίλησα μόνον
ὀλίγας στιγμὰς, ἀλλὰ ἀπὸ τότε τὸν ἔχω
συνεχῶς εἰς τὸν νοῦν μου.

Blackburn, πρέπει νὰ τὸ εἶπω, εἶπεν ἀφοῦ
ἔσκυψεν πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ σοῦ ὀμιλῶ ἐν πάσῃ
μυστικότητι.

— Ἀναμφιβόλως, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος, ἀλλὰ
διατὶ τὸσον μυστηριώδης;

— Διότι δὲν κάμνω καλὰ νὰ ἔχω τοιαύτες
ἀντιλήψεις χωρὶς ἀπτάς ἀποδείξεις. Ὅτε ἔκαμα
τὴν γνωριμίαν αὐτοῦ τοῦ κυρίου Brissot ἠ-
σθάνθην, ὅτι κατὰ μὲ ἐτραβοῦσε πρὸς αὐτόν.
Μεταξὺ τὸσον ἀνθρώπων αὐτὸς μου ἔκανε ἐ-
ξαιρετικὴν ἐντύπωσιν.

Ὅταν μου εἶπεν, ὅτι καὶ αὐτὸς κατάγεται
ἀπὸ τὸν νότον, ὑπέθεσα, ὅτι καὶ οἱ δύο θὰ εἴ-
χομεν κοινὸν ἐνδιαφέρον καὶ θέμα ὁμιλίας!
Ἄλλὰ ἠπατήθην. Διότι ὅτε τοῦ ὠμίλησα καὶ
ἀνέφερον ὅτι μία ἀπὸ τὰς νύμφας ἦτο μία
Λνις Κλάυμπορν μὲ ἀπέφυγε καὶ τίποτε πλέ-
ον δὲν κατώρθωσα νὰ ἐξαγάγω ἀπὸ αὐτόν. Καὶ
ἔπειτα δὲν φαίνεται νὰ εἶναι καὶ ὑπερήφανος
διότι κατάγεται ἀπὸ τὸν νότον. Καὶ αὐτὸ εἶναι
τοῦ μὲ ἐκπλήττει περισσύτερον. Ἐὰν τὸ ὄνο-
μά του εἶναι καὶ τὸ γνήσιον, ἀνήκει εἰς μίαν
παλαιὰν οἰκογένειαν Οὐγενότων. Ὅλοι οἱ συγ-
γενεῖς του, τοὺς ὁποίους γνωρίζω, εἶναι ὑπερ-
ῆφανοι διὰ τὴν καταγωγὴν των. Εἶναι πράγ-
ματι πολὺν παράξενον. Σὰν νὰ θέλλῃ νὰ ἀπο-
κρύψῃ κατὰ, τί φαντάζεσθαι;

— Ναί, ἀλλὰ Θεέ μου, ἀπήντησεν ὁ Black-
burn μετὰ βαθεῖαν σκέψιν, καὶ ἂν ὑποθέσω-
μεν, ὅτι ἔχεις δίκαιον, αὐτὸ δὲν εἶναι ἀκόμη
καμμία ἀπόδειξις διὰ τὸ ἄλλο—ὁμολογῶ, ὅτι ἡ
ἐπιδερμὶς του εἶναι ἐξαιρετικῶς μελανὴ τὰ
μαλλιά του ἐπίσης εἶναι κατάρμαρα, ἀλλὰ ὅλα

αὐτὰ δὲν μᾶς δίδουν τὸ δικαίωμα βέβαια.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ ἐγγνώρισα ἓνα πλη-
θος Βορειομερικανῶν, Ἀγγλοσαξῶνων καθαρ-
οῦ τύπου, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιδερμὶς ἦτο περισ-
σότερον μελανή.

Προετοῦ ἀοπίστων τὰ μαλλιά μου ἦσαν
μαύρα ἴσως περισσότερον μαύρα ἀπὸ αὐτοῦ.
Ἄλλὰ μόλις ἐστράφη πρὸς ἄλλο μέρος παρε-
τήρησα αὐτὸν ἐπισταμένως. Εἶχε κατὰ τὸ ἐξαι-
ρητικὸν εἰς τὸ πρόσωπόν του, κατὰ τοῦ δὲν
μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω, σὰν νὰ εἶχε κάτω
ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα του ἓνα ἄλλο πρόσωπον,
ἓνα πρόσωπον, ἂχ Θεέ μου, τί νὰ σοῦ εἶπω;
Τὸ ἠσθάνθην αὐτομάτως. Πολὺν θὰ ἤθελα νὰ
ἔβλεπε αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον γυμνόν.

— Ἄλλὰ διατὶ γυμνόν;

— Θὰ σοῦ εἶπω τὸ διατὶ.

Ἐπάρχει ἐν σημείον, τοῦ δὲν ἀπατᾶ ποτε
καὶ ἀπὸ τὸ ὅποῖον δύναται τις νὰ διακρίνῃ, ἂν
τις ἔχει αἶμα μαῦρον ἢ ὄχι.

Τουλάχιστον πιστεύουν αὐτὸ κάτω εἰς ἡμᾶς
εἰς τὸν Νότον. Ἐγὼ προσωπικῶς εἶμαι τε-
λειῶς πεπεισμένος, ὅτι ὅταν ἓνα ἄτομον ἔχει
εἰς τὰς ἀρτηρίας του καὶ μίαν μόνον σταγόνα
Ἀφρικανικοῦ αἵματος διακρίνεται εἰς τὴν ῥά-
χιν του μία μελανὴ γραμμὴ, σὰν νὰ εἶναι
ζωγραφισμένη μὲ πινέλλο. Σοῦ τὸ ἐπαναλαμ-
βάω, πολὺν θὰ ἐπεθύμουν νὰ ρίψω μίαν μα-
τιάν εἰς τὴν γυμνὴν πλάτην τοῦ παραξένου
ιούτου ἀνθρώπου.

Φυσικὰ δὲν ἐξεπληρώθη ἡ ἐπιθυμία αὕτη
τοῦ Σελβέστερ. Μετὰ δύο ἡμέρας ἀνεχώρησε
πάλιν διὰ τὴν πατρίδα του. Καὶ ἀκριβῶς μετὰ
δεκατέσσαρες ἡμέρας ὁ κύριος Brissot κατε-
πλακώθη μὲ τὸ αὐτοκίνητόν του ἀπὸ μίαν ἡ-
λεκτρικὴν μηχανὴν σιδηροδρόμου.

Ἐξέπνευσεν εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τῆς καταστρο-
φῆς. Ἐπίσης καὶ ὁ σφερὸς του. Ὁ τρίτος ἐπι-
βάτης τοῦ αὐτοκινήτου, ἓνας γνωστὸς ἐρευνη-
τῆς ὁ συνταγματάρχης Bate Farnhafo ἦτο ὁ
μόνος τοῦ ἐσώθη ἀπὸ τὴν καταστροφὴν αὐτὴν
καὶ αὐτὸς διὰ νὰ ὑποκύψῃ ὀλίγον βραδύτερον
εἰς τραγίματα τὰ ὁποῖα ἔλαβεν εἰς ἓν αὐ-
τοκίνητικὸν δυστύχημα ἐν Νέα Ἰόρκῃ.

Ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος ἦτο κατὰ τὸ ἡμι-
σον Ἀγγλος καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ, Ἰταλὸς εἶχε
φιλοζηνθῆ ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπὸ τὸν φίλον
του Brissot. Κατὰ τὴν προΐαν τῆς Δευτέρας
ἐπήγαινον μὲ τὸ κλειστὸν αὐτοκίνητον τοῦ κυ-
ρίου Brissot εἰς τὸν σταθμὸν.

Μόλις τὸ αὐτοκίνητον ἐπλησίασε πρὸς τὸ μὲ

ρος όπου τὰ ἠλεκτρικά τραίνα διασχίζουν τὸν δρόμον, ἐθεάθη εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων περίπου μία μεγάλη ἠλεκτρικὴ μηχανή. Τὸ αὐτοκίνητον διέδραμεν τὴν μικρὰν ἀπόστασιν μέχρι τοῦ μέρους όπου ἡ σιδηροτροχία διασχίζει τὴν ὁδόν. Ὁ ὁδηγὸς τῆς Μηχανῆς ἔκα-

με πᾶν ὅτι ἐξηρτάτο ἀπὸ αὐτὸν διὰ τὴν ἀποσποβήσῃ τὸ δυστύχημα, ἐσηύξαίεν, ἐρηνάρησε μὲ ὀληρτὴν δυναμὴν του, ἀλλ' ἡ ταχύτης ἦτο πολὺ μεγάλη καὶ ἡ ἀπόστασις πολὺ μικρά.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

Η ΕΚΔΑΓΓΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΜΕΤΑΔΟΤΙΚΟΣ

Τοῦ Δρ. C. L. REGAUD
(μέλους τῆς Ἰατρ. Ἀκαδημίας)

Οἱ ἀνθρώπινοι καρκίνοι ἐμφανίζονται ἄλλοτε μὲν, καὶ τοῦτο εἶνε τὸ συνηθέστερον, ὡς μεμονωμένοι περιπτώσεις μεταξὺ τῶν ὁμοίων δὲν παρατηροῦμεν οὐδεμίαν συνάφειαν οὔτε χρονικὴν οὔτε τοπικὴν, ὅτε δὲ κατὰ τρόπον πληθωρικὸν καὶ τοιοῦτον ὥστε νὰ προκαλῆ τὴν προσοχὴν καὶ τοῦ κοινῶ καὶ τῶν ἰατρῶν.

Κοινῶς ἐξηγεῖται ἡ ἐμφάνισις αὕτη τοῦ καρκίνου ὡς ἡ συνέπεια εἴτε μιᾶς κληρονομικῆς προδιαθέσεως εἴτε μιᾶς ἀμέσου μεταθέσεως τῆς ἀσθενείας ἀπὸ ἑνὸς ἐκ καρκίνου πάσχοντος προσώπου εἰς ἕν ἢ πλείοτερα ὑγιᾶ πρόσωπα, ἐπικρατεῖ δὲ ἡ συνήθεια νὰ γίνεται χρῆσις διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην τῆς λέξεως «μετάδοσις».

Εἰς τὴν μελέτην μου ταύτην δὲν θά ἀσχοληθῶ παρὰ μόνον παρεμπιπτόντως μὲ τὸν ὅλον τὸν ὁποῖον παίζει ἡ κληρονομικότης εἰς τὸν καρκίνον. Ὡς κύριον θέμα μου θεωρῶ νὰ ἐξετάσω ἂν εἶναι δεδωκενολογημένη ἡ ἀντίληψις ὅτι ὁ Καρκίνος εἶναι μεταδοτικός.

Τὸ ζήτημα τῆς μεταδοτικότητος τοῦ καρκίνου ἐτέθη πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων καὶ κατὰ διαφόρους περιστάσεις ὑπὸ τὴν κρίσιν τῶν βιολόγων. Ἡ μεγάλη βιβλιογραφία ἧτις προῆλθεν ἐκ τούτου δὲν θά εὐρηθῆσιν ἐν τῇ παρούσῃ μελέτῃ.

Ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως δέον νὰ θεωρῆται λελυμένον ἀρνητικῶς τὸ ζήτημα τῆς μεταδοτικότητος τοῦ καρκίνου. Ἀλλὰ τὸ κοινὸν μένει συγκεχυμένον καὶ τοῦτο μὲ κάμνει νὰ πιστεύω ὅτι δὲν εἶναι ἀνωφελὴς μία ἐκ γέου ἀνασκόπησις τοῦ ζητήματος.

Ὁ λόγος, ὁ ὁποῖος δημιουργεῖ τὴν ἰδέαν τῆς μεταδοτικότητος εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός:

Εἶναι ἡ ἐμφάνισις πολλῶν περιπτώσεων καρκίνου εἴτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὄργανου, εἴτε ἐπὶ διαφόρων ὄργάνων εἰς χρονικὰ διαστήματα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μικρὰ καὶ ἐπὶ προσώπων κατοικοῦντων εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἢ καὶ εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν, χωρὶς ἢ συνοικίας καρκινοπαθῶν, οἰκίας καρκινοπαθῶν διὰ τοῦς ἀνθρώπους, κλωβία διὰ τὰ ζῶα: ἰδὸν καταστάσεις, ἡ ἐπιφανειακὴ ἐξέτασις τῶν ὁμοίων ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν μιᾶς ἀντιλήψεως ἀποδεχομένης τὴν μεταδοτικότητα τῆς ἀσθενείας ταύτης.

Θά εἶπω βραδύτερον τὶ σκέπτομαι περὶ τῶν οἰκιῶν τούτων διὰ τὸν καρκίνον ἐν τῇ ἐννοίᾳ ἧτις παραδέχεται τὴν μετάδοσιν τῆς νόσου. Ἀλλὰ ὑπάρχουσι ἀσφαλῶς οἰκίας διὰ τοῦς καρκινοπαθεῖς ἧτοι οἰκίας κατοικοῦμεναι συνεχῶς ἐπὶ ἐνὸς μεγάλου ἀριθμοῦ ἀσθενῶν προσβεβλημένων ὑπὸ καρκίνου καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ὑπὸ προ-